

Un cuvânt despre înălțarea la cer a Domnului nostru Isus Hristos

Evangelistul Matei, care ni-L prezintă în mod deosebit pe Domnul Isus ca Mesia, nu menționează deloc înălțarea Lui, ci își încheie evanghelia cu o conversație pe care Domnul trebuie să o fi avut cu ucenicii Săi nu cu mult timp înainte. Aici Îl găsim pe Mesia, Cel respins de poporul Său și răstignit la Ierusalim, chiar după învierea Sa în Galileea, printre cei mai neînsemnați din turmă, și de aici îi trimite pe ucenici să vestească la toate popoarele de pe pământ mesajul noilor căi ale lui Dumnezeu asociate cu numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Nu înălțarea lui Hristos încheie Evanghelia după Matei, ci promisiunea: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”.

Evangelistul Marcu, care, sub călăuzirea Duhului Sfânt, a schițat imaginea Slujitorului și Profetului desăvârșit al lui Dumnezeu, relatează: „Domnul, deci, după ce le-a vorbit, a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Și ei, plecând, au predicat pretutindeni. Domnul lucrând cu ei și întărind cuvântul prin semnele care-l urmau”.

Evangelistul Luca, care descrie harul lui Dumnezeu, care s-a arătat în Fiul Omului într-un mod atât de minunat, și care este și autorul cărții Faptele apostolilor, ne oferă două relatări despre înălțarea Domnului. În Evanghelia sa ne spune: „Și i-a condus până spre Betania și, ridicându-Și mâinile, i-a binecuvântat. Și a fost că, pe când îi binecuvânta El, a fost despărțit de ei și a fost ridicat la cer. Și ei, după ce I s-au închinat, s-au întors la Ierusalim cu mare bucurie. Și erau mereu în templu, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu.”

În Faptele apostolilor, după ce Domnul a anunțat ucenicilor Săi iminenta venire a Duhului Sfânt și i-a desemnat ca martori ai Săi „până la marginile pământului”, citim: „Și, spunând acestea, pe când priveau ei, a fost înălțat și un nor L-a luat dinaintea ochilor lor. Și, pe când priveau ei țintă spre cer în timp ce El Se ducea, iată, au stat lângă ei și doi bărbați în veșminte albe, care au și spus: «Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer? Acest Isus, care a fost înălțat de la voi în cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer.» Atunci s-au întors la Ierusalim de la muntele numit al Măslinilor”.

Ca și Matei, Ioan nu ne relatează înălțarea, dar dintr-un motiv diferit. Duhul Sfânt l-a folosit pe Ioan pentru a-L pune pe Domnul Isus înaintea ochilor noștri ca Fiu al lui Dumnezeu, ca fiind Cuvânt devenit carne, care a locuit printre noi, a cărui glorie putea fi văzută ca gloria „Singurului de la Tatăl”. Ca atare, Domnul nu avea nevoie, ca să spunem așa, să Se urce la cer. Singurul Fiu născut, care Se află în sânul Tatălui,

a fost întotdeauna acolo, chiar și atunci când a umblat pe pământ sub forma unui Slujitor.

Analizând mai în detaliu relatările celor trei evangheliști, aflăm mai întâi din relatarea lui Luca că muntele, de pe care Domnul Isus S-a înălțat la cer, era Muntele Măslinilor, care se afla la doar o călătorie de Sabat de Ierusalim, aproape de Betania, locul unde se aflau Marta și Maria și fratele lor Lazăr. De asemenea, reiese clar că relatarea lui Matei se referă la o întâlnire anterioară a Domnului cu ucenicii Săi, la care face referire și Marcu (Marcu 14.28; 16.7), și care a avut loc pe un munte din Galileea, la câteva zile de călătorie de la Muntele Măslinilor. Conversația, pe care Domnul a avut-o aici cu ucenicii Săi, conține mai întâi mesajul că Lui I-a fost dată toată autoritatea în cer și pe pământ, Lui, Cel „disprețuit de popor”, autoritate pe care vrea să o folosească în beneficiul și păstrarea celor ai Săi, până când toate planurile lui Dumnezeu cu privire la acest pământ se vor fi împlinit. În urma acestei comunicări, ucenicii sunt apoi însărcinați să vestească lumii întregi vestea bună că El a împlinit lucrarea de răscumpărare, în virtutea căreia nu numai oile pierdute ale casei lui Israel pot fi mântuite, ci și toți cei care se vor pocăi și vor crede în El din inimă. Dacă până atunci Mesia, care trăia pe pământ, le poruncise să meargă doar în Israel, nici măcar la samariteni, Cel Înviat, încoronat cu toată autoritatea, i-a trimis acum dincolo de granițele lui Israel, la toate popoarele pământului.

Ucenicii, cărora le-a vorbit Domnul, au îndeplinit însă doar parțial această însărcinare, vorbind în cea mai mare parte doar iudeilor; dar porunca Domnului s-a împlinit totuși, mai ales prin marele apostol al popoarelor, care a fost trimis în special la neamuri „ca să le deschidă ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor și moștenire între cei sfințiți prin credința în Isus” (compară cu Faptele apostolilor 26.18).

Cartea Faptele apostolilor ne relatează cum Domnul S-a manifestat întotdeauna în slujba slujitorilor Săi, ca fiind Cel căruia I-a fost dată toată autoritatea în cer și pe pământ. Ce minuni și semne au fost săvârșite de apostoli în Numele lui Isus și cât de minunat i-a salvat Domnul pe slujitorii Săi de atâtea pericole și ispite! Iar acest Domn puternic este Isus, pe care Îl cunoaștem astăzi, neschimbat, „același ieri și azi și în veci”.

Relatarea evanghelistului Marcu se deosebește de cea a lui Luca nu numai prin scurtimea sa remarcabilă, ci mai ales prin adăugarea cuvintelor: „și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu”. Aici Isus este Slujitorul care părăsește locul de slujire pe pământ și, după ce Și-a terminat lucrarea, se așază la dreapta Celui care L-a trimis. El, care putea spune: „Am împlinit lucrarea pe care mi-ai dat-o să o fac”, intră ca și cum ar fi intrat în odihna Domnului Său ca Slujitor desăvârșit. Dar să stea degeaba de atunci încolo? Nu, Marcu continuă să relateze că ucenicii au ieșit și au predicat

pretutindeni, „Domnul lucrând cu ei și întărind [confirmând] cuvântul”. Slujitorul credincios și neobosit al lui Dumnezeu în timpul vieții Sale de aici, Își continuă slujirea, chiar dacă El tronează la dreapta supremei Maiestăți și Autorități.

Relatarea evanghelistului Luca ne duce în Betania, locul în care locuia familia atât de iubită de Domnul, în casa căreia Își găsisese atât de des un loc de odihnă după o slujbă grea. Acolo Și-a condus ucenicii pentru ultima oară și, despărțindu-Se de ei cu mâini de binecuvântare, a fost dus la cer. Omul din cer, ultimul Adam, care a anulat moartea și a transformat blestemul, pe care primul om îl adusese asupra sa și a întregii creații, într-o binecuvântare, S-a întors în cer pentru a pregăti acolo un loc pentru toți ai Săi și apoi pentru a reveni. Este oare de mirare că ucenicii s-au întors la Ierusalim cu mare bucurie, pentru a aștepta în Templu împlinirea promisiunii Tatălui, lăudându-L și slăvindu-L pe Dumnezeu în orice moment, și venirea celui alt Mijlocitor, care urma să rămână cu ei și în ei pentru veșnicie?

În Faptele apostolilor, relatarea înălțării urmează după întrebarea ucenicilor: „Doamne, în acest timp restabilești Împărăția pentru Israel?”, astfel că promisiunea revenirii Sale este în mod evident mai mult legată de instaurarea Împărăției, de restaurarea tuturor lucrurilor și de domnia Domnului peste toate națiunile, limbile și popoarele, decât de venirea Sa pentru a-Și lua mireasa acasă. Este vorba despre revenirea Sa într-un sens mai general, nu chiar despre partea cerească a acesteia.

Am văzut ce impresie profundă și binecuvântată a făcut înălțarea Domnului asupra inimilor și conștiințelor martorilor oculari și facem bine să ne întrebăm ce impresie face asupra noastră. Ucenicii s-au prosternat înaintea Domnului, apoi s-au întors la Ierusalim cu mare bucurie, lăudându-L pe Dumnezeu și perseverând în comun în rugăciune (Faptele apostolilor 1.14). Cum este la noi? Noi nu am fost prezenți la înălțare, dar nu suntem noi mai informați despre semnificația acestui eveniment și despre consecințele plecării Domnului la Tatăl decât erau ucenicii în acel moment? Duhul Sfânt ne-a revelat prin apostoli lucruri despre Persoana Domnului nostru înălțat și despre relația noastră cu Cel slăvit de sus, pe care îngerii nu erau încă în măsură să le comunice în acel moment.

Știm astăzi că, deși tronează la dreapta lui Dumnezeu, El Își amintește întotdeauna de noi și ne reprezintă înaintea lui Dumnezeu; că El, ca Mijlocitor drept al nostru și Mare Preot credincios și milostiv, ia poziția celui care slujește pentru noi în Locul sfânt și că numai Lui Îi datorăm faptul că vom trece cu bine prin această lume periculoasă și rea. Îl cunoaștem, de asemenea, ca fiind Capul glorificat al trupului Său, Adunarea, și știm: „Cum este Cel ceresc, așa sunt și cele cerești” (1 Corinteni 15.48). Nu numai că avem făgăduința glorioasă că El va veni din nou și ne va lua la Sine, astfel încât acolo unde este El, acolo să fim și noi, dar știm și că atunci vom fi

asemenea Lui, văzându-L așa cum este. Îl așteptăm ca Steaua strălucitoare a dimineții, care precedă ziua și răsăritul Soarelui Dreptății.

După cum am menționat, îngerii nu vorbesc despre această venire pentru poporul Său ceresc, ci mai degrabă despre întoarcerea Sa pe pământ, despre apariția Sa în fața poporului Său pământesc. Așa cum S-a înălțat la cer de pe Muntele Măslinilor, tot acolo Se va întoarce - „picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor în ziua aceea” (Zaharia 14.4) - pentru a-Și prelua domnia Sa împărătească asupra poporului Său pământesc și asupra tuturor națiunilor. După cum știm, Domnul vine doar până la nori pentru a-și lua mireasa cerească acasă. Mireasa va fi luată „pe nori” pentru a-L întâlni în văzduh. Aici are loc întâlnirea, iar de aici are loc înălțarea comună. (1 Tesaloniceni 4).

La urma urmei, Domnul Isus Se va întoarce și pentru noi în același mod în care ucenicii L-au văzut atunci înălțându-Se, adică în Persoană, ca Mântuitor transfigurat, ca Întâiul rod al celor adormiți, ca Întâiul născut dintre morți, ca Domnul cel drag și iubit. Cât de intim a vorbit cu ucenicii Săi înainte de înălțarea Sa! Ce calm, ce pace se odihnea peste tot, ce bucurie Îl caracteriza! Nu era nimic neclar sau nesigur, nimic grăbit. Totul era viață și biruință. La fel va fi și atunci când El Se va întoarce, fie pentru a ne lua acasă, fie pentru a instaura Împărăția Sa. Cel care a învins cândva pe cruce într-o luptă dificilă, va străluci în gloria Sa în fața tuturor ochilor. Și atunci Îl vom vedea față în față, vom ieși și vom intra cu El, vom vorbi cu El gură către gură!

Titlul original: *Ein Wort über die Himmelfahrt unseres Herrn Jesus Christus*
Botschafter des Heils in Christo 78 (1930)